

Kunstnerinde Frøken Steinbach, der nu var i München. Især den sidste havde vist ham megen Venlighed. Den Dag, da han mødte paa Banegaarden for at sige Farvel til hende, havde hun egenhændig skrevet sin nye Adresse ind i hans Notebog og udtalt Haabet om at faa ham med paa en Selskabsrejse Jorden rundt. Hun var en sydlandsk Skønhed med gylden Hudfarve og Øjne som et Par Tvillingkirsebær. Hvorfor i Alverden stod han da her? Jorden bugnede af skønne Kvinder, og hvor han kom hen, raktes hvide Arme ud imod ham. Hvorfor da netop denne lille hemmelighedsfulde danske Pige, som ovenikøbet engang før havde ydmyget ham? . . .

»Goddag!« lød det muntert bag ved ham.

Han vendte sig hastigt om.

Jytte stod henne paa det nederste Trin af Loggia-Trappen i Skæret af den synkende Sol. Hun holdt Haanden skyggende op for Øjnene. Den bronzebrune Silkekjole faldt om hende som flydende Guld, hele Skikkelsen lyste i den dybe Aftenbrand som en Aabenbaring.

Hun gik ham langsomt et Par Skridt imøde.

»Goddag!« gentog hun og rakte ham en mat Haand.

»Mor har nok skyndt sig at vise Dem vore Herligheder? Hvad synes De? Bor vi ikke smukt?«

Torben bøjede sig i Tavshed. Han tænkte ved sig selv, at han allerede vidste tilstrækkeligt, og han